

blunderen (blunderde, heeft geblunderd);
onoverg. werkwoord

1. Een stomme fout begaan. Of een heleboel achter elkaar.
2. Zich vergalopperen, zwaar vergissen, bijvoorbeeld in andere mensen.
3. Een flater slaan, vooral in de nabijheid van iemand die naar limoenzuurtjes ruikt.

OORSPRONG: ontleend aan het Engelse *to blunder* /blʌndə(r)/, van het Middelenegse *blindren* of *blondern*, dat oorspronkelijk de betekenis had 'als een blinde bewegen'.

door bijwoord; in samenstellingen met een werkwoord

bij voortduring, aanhoudend, maar dan bedoel ik ook echt de hele tijd.

doorlopen, doorfietsen, doorblunderen

1

Mijn naam is Harriet Manners en ik ben model.

Ik weet zo zeker dat ik fotomodel ben, omdat:

1. Het maandagochtend is en ik een gouden tutu, een gouden jasje, gouden ballerina's en gouden oorbellen draag. Mijn gezicht is goud geverfd en er zit een lang stuk gouddraad om mijn hoofd gewikkeld. Meestal heb ik op maandag iets anders aan.
2. Ik een bodyguard heb. De oorbellen zijn zo duur dat ik niet naar de wc mag zonder dat een grote man naderhand mijn oorlellen nakijkt om te zien of ik ze niet per ongeluk heb doorgetrokken.
3. Ik de afgelopen twee uur niet heb mogen glimlachen.
4. Iedereen om me heen hoorbaar zijn adem inhoudt als ik een hapje van mijn donut neem omdat ik een beetje flauw ben, alsof ik van de vloer heb gelikt.
5. Er een enorme camera op me gericht staat. De man erachter roept de hele tijd: 'Hé, model!' en dan knipt hij met zijn vingers.

Er zijn nog andere aanwijzingen: ik trek een duckface en ik maak

elke paar seconden piepkleine beweginkjes, alsof ik een robot ben. Maar dat is ook weer geen doorslaggevend bewijs, want zo danst mijn vader ook als er een autoreclame op tv is.

Maar goed, de laatste reden waarom ik weet dat ik een model ben is:

6. Ik een toonbeeld van gratie, elegantie en stijl ben geworden.

Je zou kunnen zeggen dat ik echt volwassen ben geworden sinds de laatste keer dat je me hebt gezien. Ik ben ontwikkeld. Tot bloei gekomen.

Nou ja, niet echt. Ik ben nog net zo lang en mager als zes maanden geleden, of zes maanden daarvoor. De puberteit maakt nog steeds geen aanstalten om mij, net als de aanvoerster van het schoolkorfbalteam, iets van vrouwelijke rondingen te geven.

Nee, ik bedoel het metaforisch. Op een dag werd ik wakker en waren de mode en ik twee handen op één buik. We werkten samen, we hielpen elkaar. Net als de krokodil en de krokodilwachter, dat vogeltje dat de bek van de krokodil in hipt en stukjes vlees tussen zijn tanden weghaalt. Maar dan met meer glamour en vooral wat minder onhygiënisch.

En laat ik maar helemaal eerlijk tegen jullie zijn: ik ben veranderd. De geek bestaat niet meer, in haar plaats is een meisje met glamour gekomen. Populair. Cool.

Een gloednieuwe Harriet Manners.

2

Wat ik zeggen wou: het is fijn om helemaal op één lijn te zitten met de modewereld, omdat shoots dan zo probleemloos en gestructureerd verlopen.

‘Mooi,’ zegt Aiden, de fotograaf. ‘Wat willen we, model?’

(Snap je wat ik bedoel? Wat willen we. De mode en ik – twee zielen, één gedachte.)

‘We willen mysterieus,’ zeg ik tegen hem. ‘We willen raadselachtig. We willen ondoorgroendelijk.’

‘En waarom willen we dat?’

‘Omdat dat op het doosje van het parfum staat.’

‘Precies. Ik denk aan Garbo en Grable, Hepburn en Hayworth, Bacall en Bardot. Maar jij kunt waarschijnlijk het beste aan een roddelblaadje denken en dan precies het tegenovergestelde doen.’

‘Ik snap het,’ zeg ik en ik ga verliggen op de vloer. Ik til mijn voet op en kijk over mijn schouder heen elegant naar mijn voetzool. *Mysterieus*. Ik pak de onderkant van mijn jasje en til die een beetje op, als een vlindervleugel, en ik draai mijn gezicht naar beneden. *Raadselachtig*. Ten slotte trek ik mijn rug hol en steek ik mijn arm omhoog zodat ik naar de binnenkant van mijn elleboog kijk. *Ondoorgroendelijk*.

‘Ik snap het.’ Aiden kijkt op van de camera. ‘Yuka Ito had gelijk, model. Je doet rare dingen met je lichaam, maar het werkt wel. Heel *edgy*. Heel high fashion.’

Ik zei het toch? De mode en ik. Ik wandel die muil in en uit

en de mode doet niet eens een poging meer om me op te eten.

‘Steek je elleboog nu de andere kant maar uit.’ De fotograaf gaat op zijn hurken zitten, past de sluiters aan en kijkt dan weer op. ‘Naar de camera toe.’

Chippies.

‘Weet je,’ zeg ik, zonder te bewegen, ‘raadselachtig, mysterieus en ondoorgrondelijk zijn tautologieën. Yuka had zich een hoop ruimte op die verpakking kunnen besparen als ze het bij één woord had gehouden.’

‘Beweeg die arm nu maar.’

‘Heeft ze al eens aan “sensationeel” gedacht? Dat komt van het Franse “sensation”, voor een sterke indruk. Lijkt me wel passend voor een parfum, of niet?’

Aiden knijpt in de brug van zijn neus. ‘Juist. Wil je me de onderkant van je schoen laten zien? We moeten die contrasterende zool op de foto zien te krijgen.’

Ik schraap mijn keel en denk razendsnel na. ‘Maar eh... Saoedi-Arabië, China en Thailand dan? In die culturen is het ongeleefd om je voetzolen te laten zien.’ In blinde paniek kijk ik de studio rond. ‘En we willen ze toch niet tegen ons in het harnas jagen?’ Ik maak een breed en overtuigend armgebaar.

En dan ziet Aiden iets op mijn mouw zitten.

O, nee toch. Alsjeblieft niet.

‘Wat is dat?’ zegt hij. Hij staat op en loopt naar me toe. Ik probeer wanhopig overeind te komen, maar mijn voeten zitten verward in die enorme tutu. De fotograaf grijpt mijn arm en trekt een minuscuul gouden stickertje van de binnenkant van mijn mouw. ‘Wat is dít?’

‘Hè?’ zeg ik. Ik slik en probeer mijn ogen zo groot te maken als fysiek mogelijk is.

Aiden kijkt naar het stickertje. 'F= M x A?' Dan haalt hij er nog drie van de voering van het jasje. 'V = I x R? Ek = ½ x M x V2? W = M x G?'

Voor ik me kan bewegen pakt hij de schoen van mijn voet, draait hem om en trekt een sticker van de hak. Dan trekt hij er eentje van de binnenkant van mijn elleboog en vier uit de plooiën in het gaas van de tutu.

Hij knippert een paar keer met zijn ogen als hij ze ziet, terwijl ik naar de vloer staar en mezelf zo klein mogelijk probeer te maken. 'Harriet,' zegt hij langzaam en ongelovig. 'Harriet Manners, ben jij tijdens mijn fashionshoot je wiskunde aan het leren?'

Ik schud mijn hoofd en kijk naar een punt voorbij het linkeroor van de fotograaf. Herinner je je de krokodil en het vogeltje nog? Volgens mij wordt één van ons nu opgegeten.

'Nee,' zeg ik met mijn zieligste stemmetje. Want a) het is natuurkunde en b) ik ben er de hele tijd al mee bezig.

3

Oké, misschien ben ik niet helemaal eerlijk geweest.

Of eigenlijk helemaal niet.

Ik ben niet veranderd. Ik ben zelfs een nog grotere geek dan ik al was, omdat:

- a) de grijze massa in mijn hersenen nog elke dag nieuwe verbindingen aanmaakt;
- b) ik nog meer feitjes ken dan vroeger;
- c) mijn laatste schoolonderzoek voor de deur staat, wat inhoudt dat mijn cognitieve vaardigheden voor de korte termijn overuren maken.

Ik ben ook niet gracieus, elegant of stijlvol geworden, maar daar was je zelf vast al achter gekomen.

‘Ongelooflijk,’ mompelt Aiden, terwijl hij door de foto’s klikt. Intussen glip ik achter een gordijn achter in de studio om mijn schooluniform weer aan te trekken.

‘Het spijt me heel erg, meneer Thomas,’ roep ik. ‘Ik wilde u en de kroko... eh, de modewereld echt niet beledigen. Zijn de foto’s goed geworden?’

‘Daar gaat het niet om. Weet je hoeveel andere modellen deze klus hadden willen hebben?’

Volgens mij wel. Toen ik de laatste keer bij Infinity Models was, ben ik door twee van hen in een kast opgesloten, waardoor ik een belangrijke casting ben misgelopen. Ik heb zitten wachten

tot de schoonmaakster me eruit liet.

‘Sorry, maar vandaag heb ik mijn laatste schoolonderzoek,’ probeer ik uit te leggen, terwijl ik de enorme tutu uittrek en hard met mijn elleboog tegen de muur stoot. ‘Om twee uur vanmiddag besluit het Britse onderwijssysteem of ik een kans maak om ooit een prijswinnend natuurkundige te worden. Mijn hele toekomst hangt af van vandaag.’

Ik trek mijn schooltrui aan, die meteen blijft haken aan het gouddraad dat nog om mijn hoofd zit. Er valt een stilte, terwijl ik de ‘kleedkamer’ in en uit hinkel met mijn trui over mijn gezicht en met armen die door de lucht zwaaien als manische konijnenoren.

‘Hmm,’ zegt Aiden instemmend, terwijl hij doorklikt. ‘Jij gaat vast en zeker nog wel eens een Nobelprijs winnen.’

‘Op je natuurkundeschoolonderzoek gaat het niet over je *letterlijke* ruimtelijke bewustzijn,’ hijg ik, terwijl ik naar mijn hoofd grijp en tegelijkertijd met mijn knie tegen de wand stoot. ‘Het gaat om *conceptueel* ruimtelijk bewustzijn. Dat zijn twee heel verschillende dingen.’

En dat is maar goed ook, want het draad op mijn hoofd is zo te zien aan alles blijven hangen wat zich binnen een straal van twee meter bevindt. Ik heb mijn gedetailleerde ‘Hoe kom ik op tijd op school’-schema in mijn tas zitten, maar daar staat niet in ‘Hoe bevrijd ik mezelf van een gordijnring’.

‘Het geeft niet, Harriet,’ zeg ik, terwijl ik hulpeloos rondjes draai. ‘Je hebt nog een uur en elf minuten om met de trein op school te komen. En met een taxi een uur en zestien minuten. Zeeën van tijd.’

‘Eh... Je weet dat de klok daar aan de muur achterloopt?’

Ik sta pardoes stil.

O, mijn god. O, MIJN GOD. Ik wist dat er een reden was waarom we het met godsdienst over karma hebben gehad.

'Nee,' piep ik en ik ruk mezelf los uit het draad, wat me aardig wat haar, een gordijnring en een half schooluniform kost en me een schram op mijn wang oplevert. 'Hoeveel loopt hij achter?'

'Een uur,' zegt Aiden.

En daarmee vallen mijn 'Hoe kom ik op tijd op school'-schema én mijn hele toekomstplanning aan duigen.

4

Dit is ook weer zo typisch.

Die *ene* keer dat mijn vader niet bij een fotoshoot is en niet probeert 'de boel een beetje gezellig te maken' door een arm of been van een paspop te grijpen en te doen of hij drie armen en vier benen heeft, is nu net de keer dat ik hem echt nodig heb.

Maar pap heeft een sollicitatiegesprek en ik heb nu minder dan vijftig minuten om een afstand van een uur af te leggen.

Zoals de taxichauffeur al zegt, als ik in de taxi stap en vraag of hij wil doorrijden: 'Ik kan niet sneller als het verkeer, Goudhaartje. Ik *bén* het verkeer, snap je?'

Dat zou ik wel willen opvatten als een soort schrijnende, algemene waarheid, als ik het niet te druk had om mezelf zo licht mogelijk te maken zodat we sneller kunnen. En als ik zijn grammatica niet hoefde te corrigeren.

Verder kan ik niets meer doen. Dankzij de wetten van de natuurkunde – en van de ironie – wordt de aankomsttijd bij mijn schoolonderzoek blijkbaar niet beïnvloed als ik a) ga huilen b) ga hyperventileren of c) 'chippies' blijf zeggen tot de chauffeur het tussenraampje in de taxi dichtdoet en de schakelaar overhaalt zodat hij me niet meer kan horen.

Dus dan kan ik de tijd net zo goed nuttig gebruiken en jullie vertellen wat er de afgelopen zes maanden is gebeurd.

Hier is een korte samenvatting:

1. Ik ben alleen maar minder populair geworden.

